

Αθήνα, μια μεγάλη ταράτσα

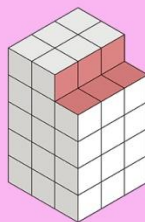
Ανάλυση I - Ογκοπλαστική Εξέλιξη Πολυκατοικίας

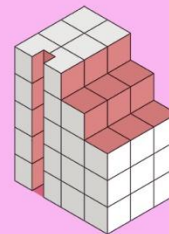
Μονοκατοικία

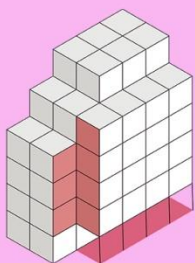
Διώροφη
Μονοκατοικία

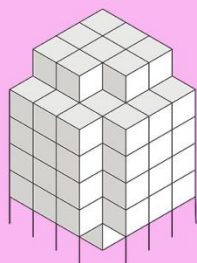
1919,1929

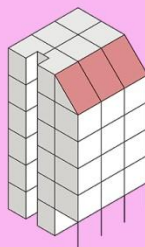
1934, 1937, 1955

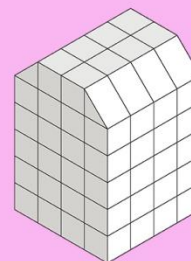
1973

1973

1985

1985

Το 1919 καθορίζονται οι πρώτοι περιορισμοί για:

- το μέγιστο ύψος κτιρίων,
- το πλάτος δρόμου,
- το ύψος του ορόφου,
- και εισάγεται η έννοια του ρετιρέ

Το 1929 εισάγονται:

- μεγέθη ελάχιστων αποστάσεων από γειτονικά οικοπέδα,
- βάθος οικοπέδου & κτιρίου
- μέγιστο ύψος ανα όροφο,
- μέγιστο πλάτος και μήκος μπαλκονιών και έρκερ

Με τον ΓΟΚ του 55' η Αθήνα χωρίζεται σε 11 τομείς για τους οποίους καθορίζονται:

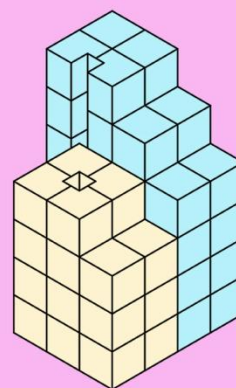
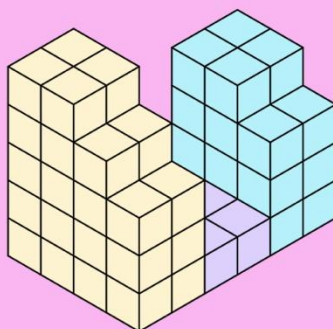
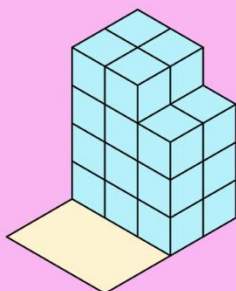
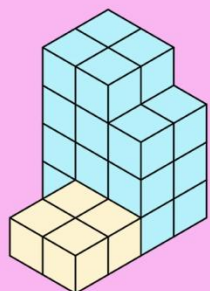
- μέγιστα και ελάχιστα ύψη οικοδομών σε σχέση με τον δρόμο,
- διαχωρίζεται ο αριθμός μέγιστων ορόφων σε πρόσψη από τον αριθμό συνολικών ορόφων,
- γίνεται χρήση φωταγωγών και
- προκύπτει η «σκαλοπατιτή διαμόρφωση»

Από το 1973 και έπειτα εμφανίζονται:

- οι στοές,
- η απότμηση της γωνίας
- και ξεκινούν ρυθμίσεις για φωταγωγούς που βλέπουν σε κουζίνες και κλιμακοστάσια

Το 1985 εισάγεται:

- η έννοια του ιδεατού στερεού,
- επίμονη χρήση της pilotis

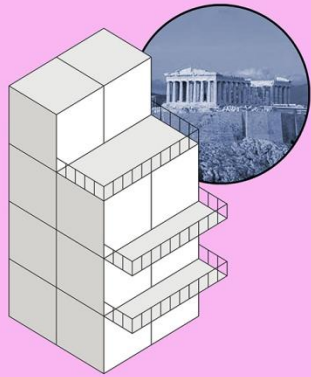

- Οι διαφορετικές νομοθεσίες,
- Το σύστημα αντιπαροχής
- Το έντονο ανάγλυφο της Αττικής

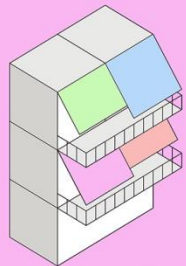

Δημιουργία ανάγλυφου αστικού τοπίου

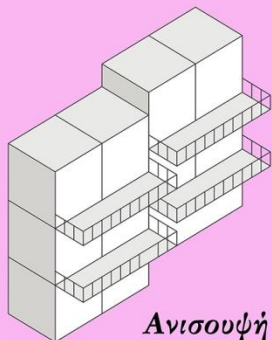
Ανάλυση Ι - Μπαλκόνι, τοπόσημο του αθηναϊκού αστικού τοπίου

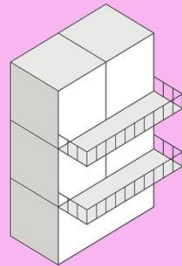
Ρετιρέ

Ευέλικτη όψη

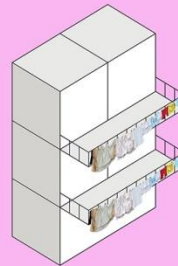
Ανισουψή

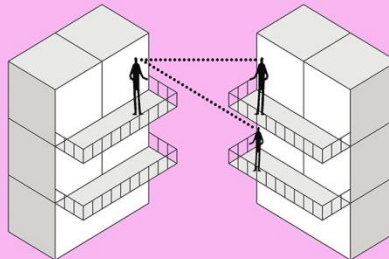
Το Μπαλκόνι

Ιδιωτικό Πράσινο

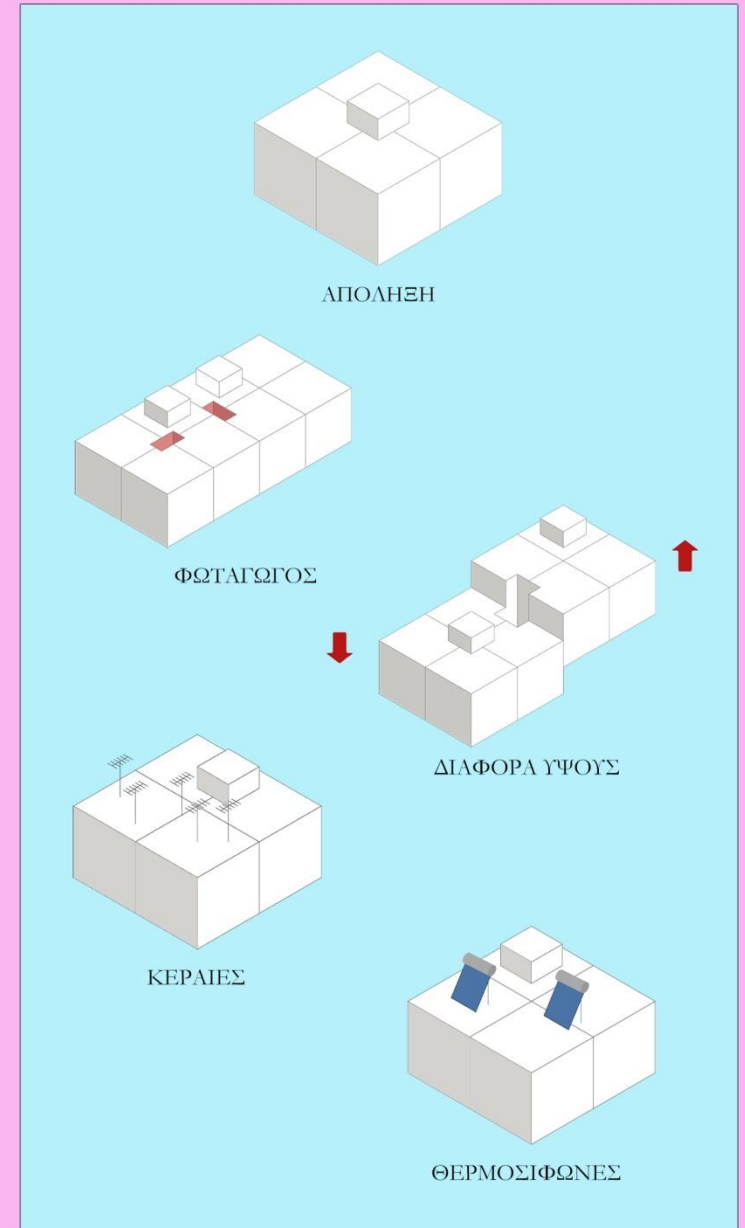
Μπουγάδα

Απουσία Ιδιωτικότητας

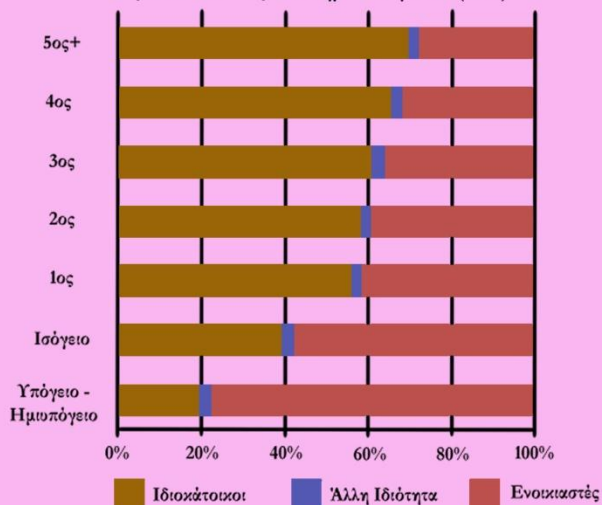

Ανάλυση I - Τα «χίλια» πρόσωπα των δωματίων

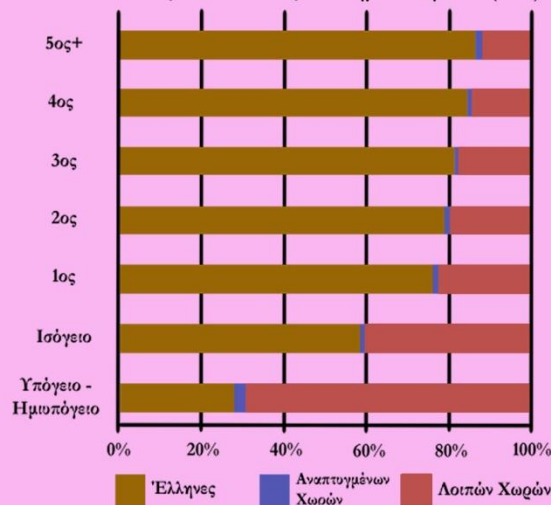

Ανάλυση Ι - Κοινωνικό & Οικονομικό προφίλ ενοίκων πολυκατοικίας

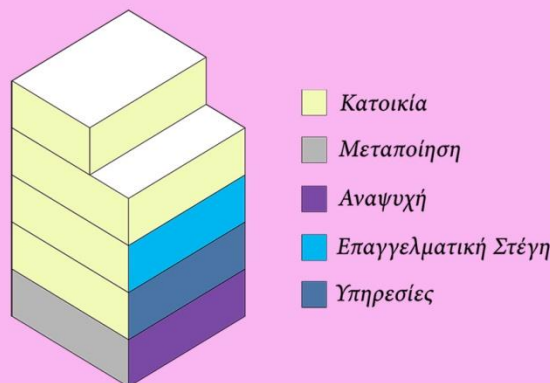
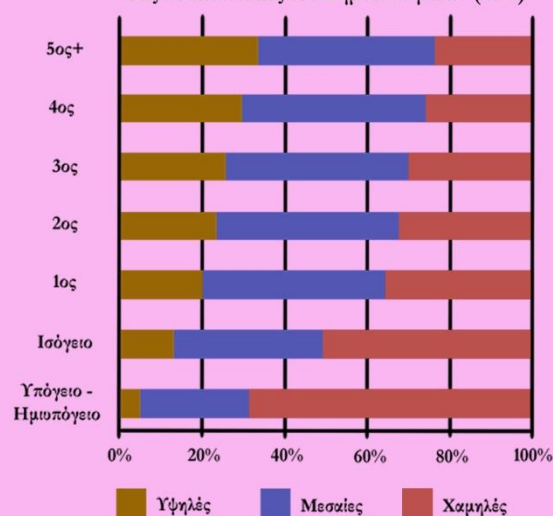
1. Ποσοστό ατόμων ανάλογα με το καθεστώς ενοίκησης κατά όροφο στις πολυκατοικίες του Δήμου Αθηναίων (2011)

2. Ποσοστό ατόμων ανάλογα με την υπηκοότητά τους ανά όροφο στις πολυκατοικίες του Δήμου Αθηναίων (2011)

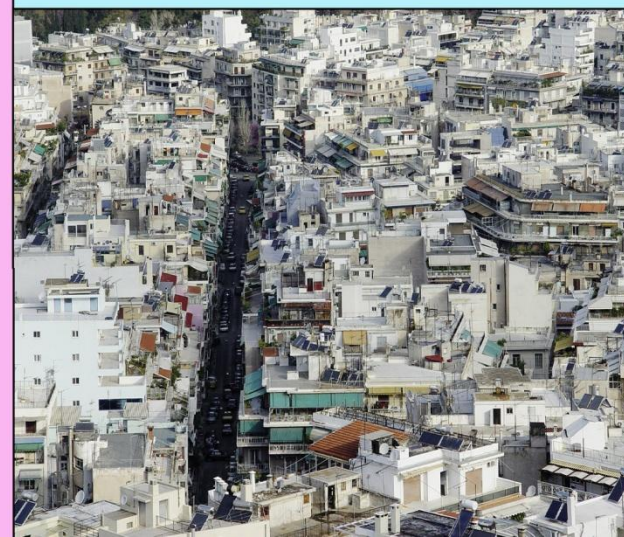
3. Ποσοστό επαγγελματιών κατηγοριών ανά όροφο στις πολυκατοικίες του Δήμου Αθηναίων (2011)

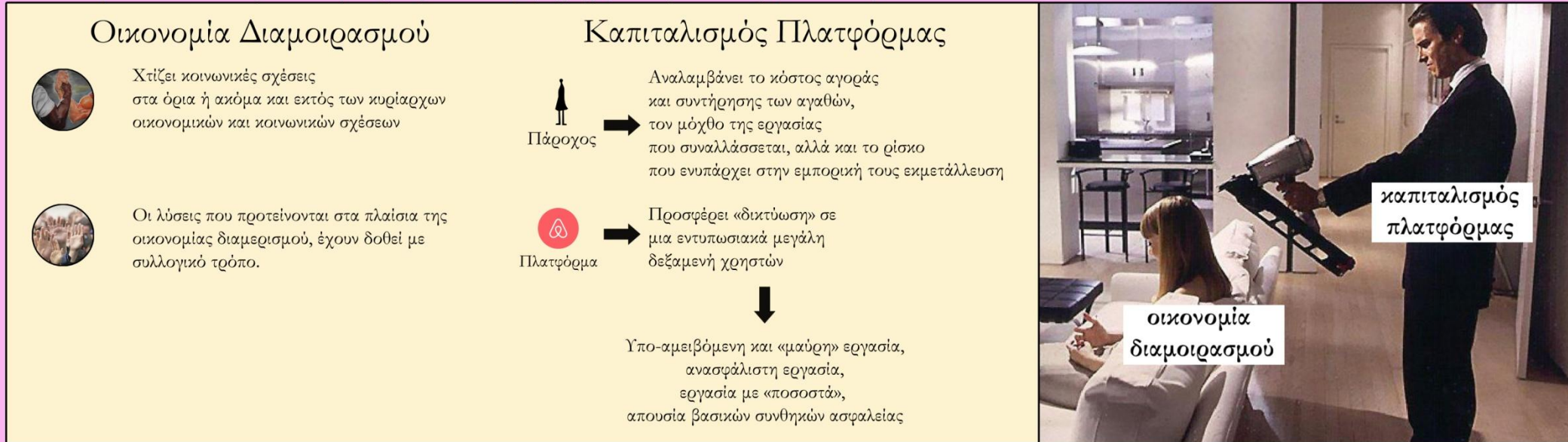
Η πολυκατοικία της αντιπαροχής έχει αποτελέσει θέμα αμέτρητων συζητήσεων, συνήθως αρνητικού προσήμου. Ωστόσο, μια από τις αναπάντεχες, αλλά θετικές επιπτώσεις της ήταν η διαμόρφωση κάθετου κοινωνικού διαχωρισμού, ο οποίος επέτρεψε τη δημιουργία περιοχών κοινωνικής συγκατοίκησης.

Βέβαια, το φαινόμενο του κοινωνικού διαχωρισμού δεν αποτελεί αθηναϊκή καινοτομία, αφού εμφανίζεται και σε άλλες περιοχές αρκετά νωρίτερα (Παρίσι του 19ου και 20ου αιώνα). Εντούτοις, ο τρόπος με τον οποίον εξελίχθηκε στην Αθήνα, την διαφοροποιεί όχι μόνο από πόλεις του εξωτερικού, αλλά και της υπόλοιπης Ελλάδας, αποτελώντας τελικά ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της πόλης.

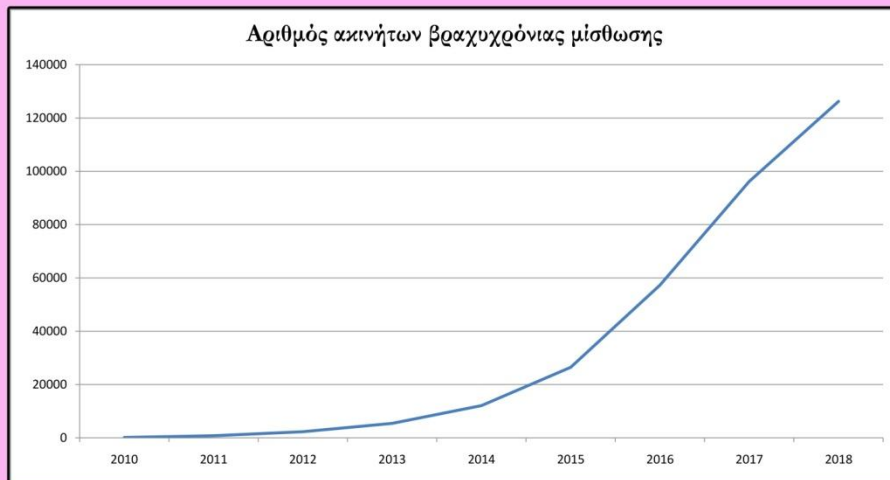
Η κοινωνική και εθνοτική ανάμιξη πρόσφερε στην πόλη ασυνήθιστη ζωντάνια, ωστόσο σε καμιά περίπτωση αυτή η ανάμιξη δεν μπορεί να εγγυηθεί από μόνη της την αρμονική συγκατοίκηση ή τη σύγκλιση των διαφορετικών τρόπων ζωής των διαφορετικών ομάδων που ζουν στους ίδιους χώρους.

Ανάλυση II - Οικονομία Διαμοιρασμού και βραχυχρόνια μίσθωση (AirBnB)

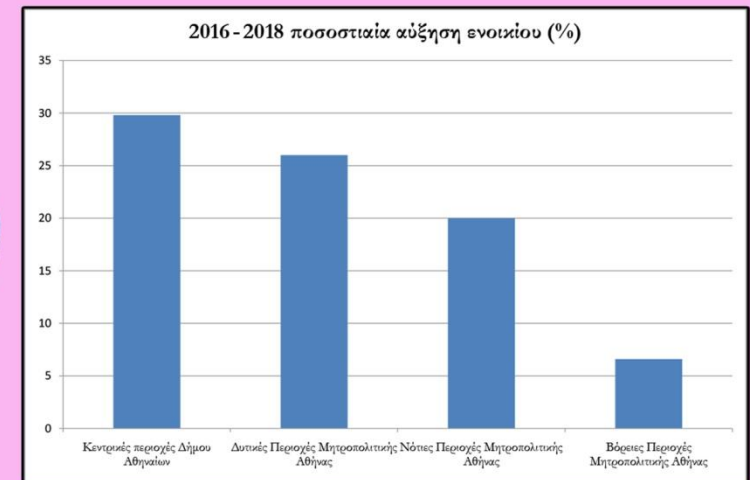
1.

2.

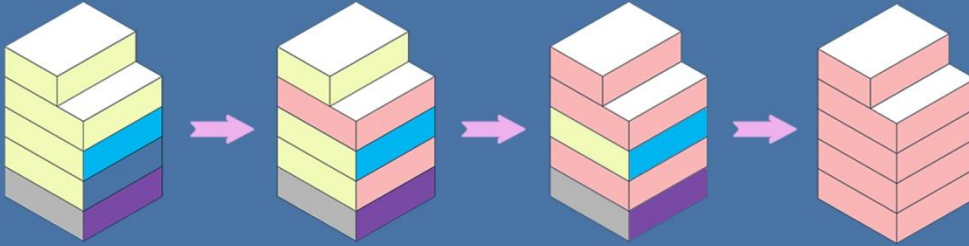

3.

Ανάλυση II - Συνέπειες βραχυχρόνιας μίσθωσης στον αστικό ιστό

Εξαφάνιση μικτών χρήσεων

Μείωση πληθυσμού στις γειτονιές

Όπως διαπιστώσαμε, το αθηναϊκό αστικό τοπίο διακρίνεται από μια ασυνήθιστη, ποικιλομορφία. Συχνά, αυτή μεταφράζεται σε πολύβουο και αντιαισθητικό χάος, ωστόσο διαθέτει και θετικότερες μορφές. Η μορφική ποικιλομορφία των πολυκατοικιών, οι διαφορετικές χρήσεις που εκείνες φιλοξενούν και η ανάμειξη διαφορετικών κοινωνικών τάξεων και καταγωγών διαμορφώνουν μια πόλη πλούσια σε ζωή.

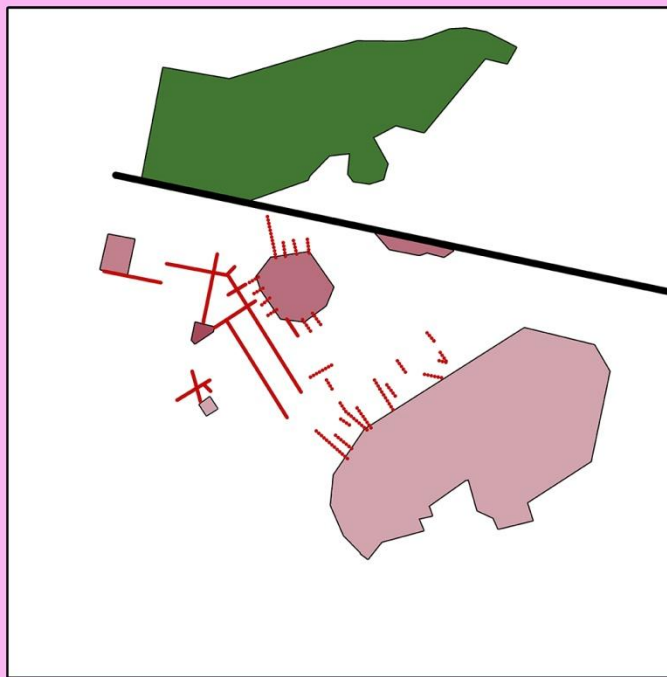
Δυστυχώς, η αύξηση της βραχυχρόνιας μίσθωσης και η μετατροπή ολόκληρων πολυκατοικιών σε διαμερίσματα προς ενοικίαση σε τουρίστες αποτελεί μια υπαρκτή και αυξανόμενη απειλή για τον χαρακτήρα της πόλης που αλλοιώνεται από την ελκυστικότητα του κέρδους.

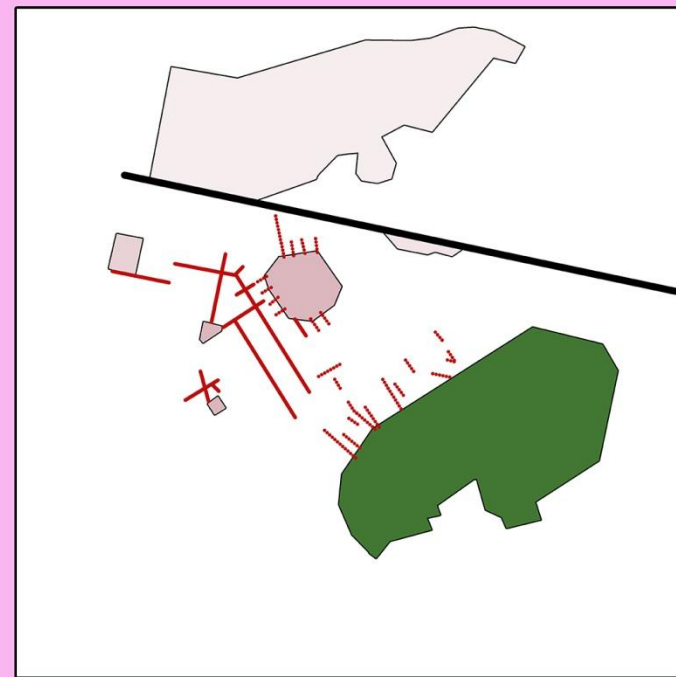
Ανάλυση III - Δημόσιος Χώρος: Εξάρχεια

1. Πεδίον του Άρεως, 2. Πλατεία Αργεντινής, 3. Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο,
4. Λόφος του Στρέφη, 5. Πλατεία Εξαρχείων, 6. Αυτοοργανωμένο Πάρκο Ναυαρίνου,
7. Λυκαβυττός

Απόσταση πάρκων και πλατειών από
το Πεδίον του Άρεως

Απόσταση πάρκων και πλατειών από
τον λόφο του Λυκαβυττού

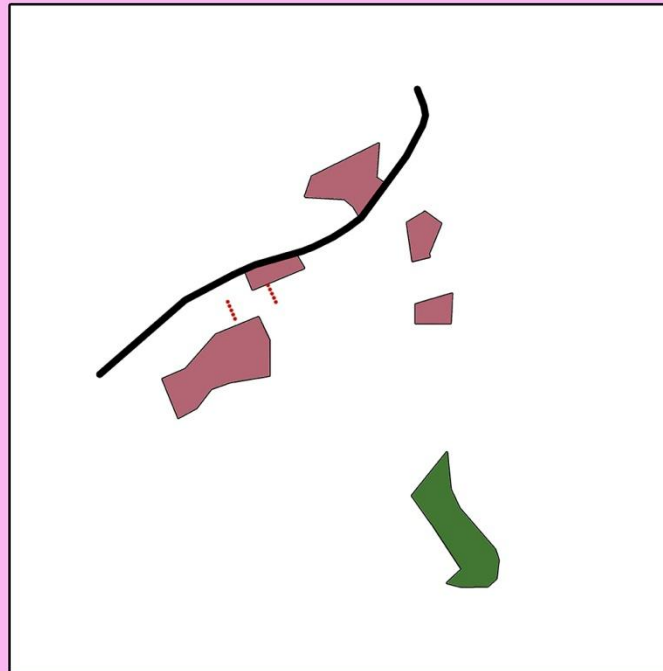
- Κεντρικός Άξονας
— Πεζόδρομος
..... Σκαλοπάτια

- 0 - 499 μ.
500- 999 μ.
1000 - 1499 μ.
1500 - 1999 μ.
2000 - 2499 μ.
2500 - 3000 μ.

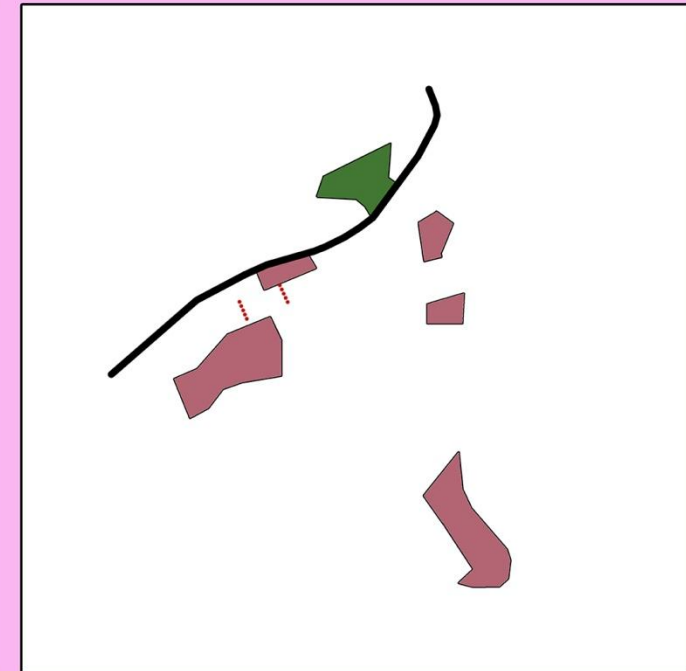
Ανάλυση - Δημόσιος Χώρος: Πολύγωνο

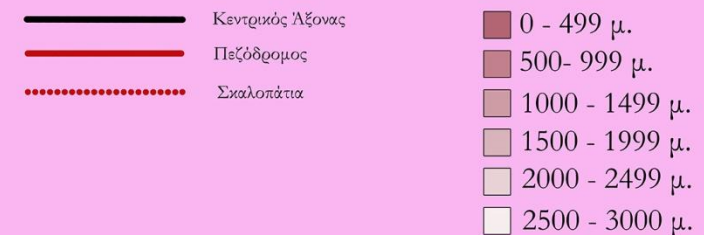
1. Πλατεία Πολυγώνου, 2. Δασάκι Διστομίτου & Μητροπέτροβα, 3. Πάρκο Παυλή Γυπάρη, 4. Πάρκο Κοιμήσεως Θεοτόκου Μούγλων Πολύγωνο, 5. Άλσος Αραχναίου, 6. Άλσος Πολυγώνου #2

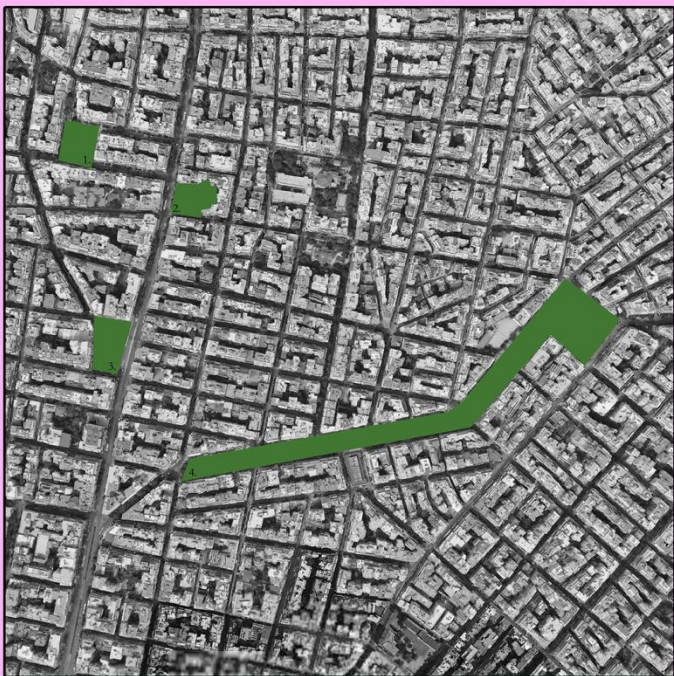
Απόσταση πάρκων και πλατειών από
το Άλσος Αραχναίου

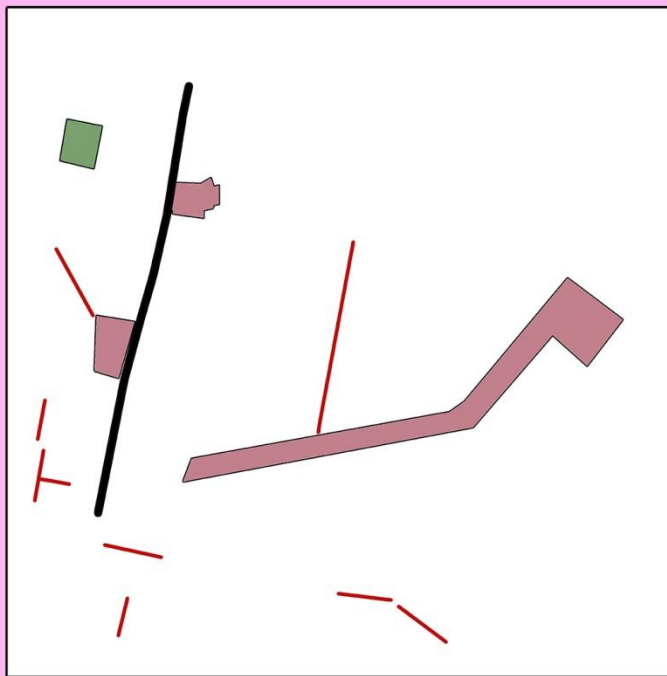
Απόσταση πάρκων και πλατειών από
το Δασάκι Διστομίτου & Μητροπέτροβα

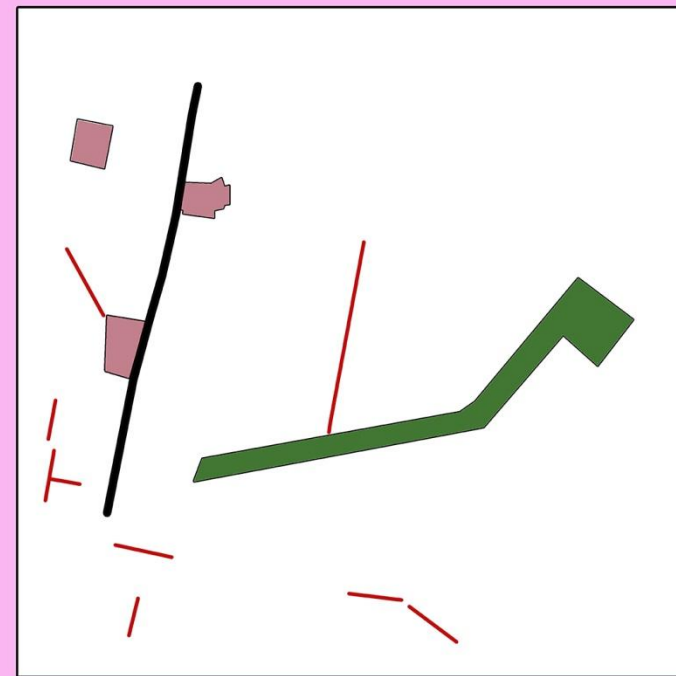
Ανάλυση III - Δημόσιος Χώρος: Κυψέλη

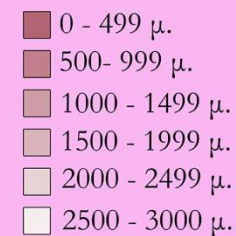
1. Πλατεία Καλλιγιά, 2. Πάρκο Κύπρου και Πατησίων
3. Πλατεία Αμερικής, 4. Φωκίωνος Νέγρη & Πλατεία Κυψέλης

Απόσταση πάρκων και πλατειών από
την πλατεία Καλλιγιά

Απόσταση πάρκων και πλατειών από
την Φωκίωνος Νέγρη

Ανάλυση - Δημόσιος Χώρος: Προβλήματα

Έλλειψη
Πράσινων Χώρων

Ασύνδετοι
Πράσινοι Χώροι

Τουριστικοποίηση

Είναι γεγονός πως η Αθήνα δεν φημίζεται για τους χώρους πρασίνους της – μάλιστα, η αναλογία 0,91 τ.μ ανα κάτοικο είναι ενδεικτική της απουσίας τους. Ασύνδετα μεταξύ τους, τα ήδη περιορισμένα πάρκα και οι πλατείες μοιάζουν με αποκομμένες, συχνά δυσπρόσιτες οάσεις πρασίνου, παρ' ότι στην πραγματικότητα η απόσταση που τα χωρίζει είναι ελάχιστη.

Η πρόθεση σύνδεσης των χώρων πρασίνου δηλώνει εμφαντική παρουσία μονάχα στα κεντρικά σημεία της πόλης. Εκείνες τις λαμπερές γωνιές της που κεντρίζουν το ενδιαφέρον των τουριστών, αποδεικνύοντας για ακόμη μια φορά πως η τουριστικοποίηση της πόλης αποτελεί αυτοσκοπό και η ποιότητα ζωής των πολιτών έχει αφεθεί σε δεύτερη μοίρα. Εκείνοι, στην καλύτερη περίπτωση να μπορέσουν να απολαύσουν το γειτονικό πάρκο τσέπης, που ανέλαβε να υιοθετήσει κάποια εταιρία ως ένδειξη κοινωνικής ευθύνης.

Σύμφωνα με την ερμηνεία που δίνεται στην παρούσα εργασία, τόσο η **εξάπλωση του airbnb**, όσο και η **αδιαφορία για τους τόσο σημαντικούς χώρους πρασίνου στις γειτονιές** υποδηλώνουν την **κυριαρχία της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας**, όπου μοναδική έγνοια αποτελεί το κέρδος, εξηγώντας έτσι την εμμονή με τον τουρισμό.

Σε αυτό το πλαίσιο, μάλλον δεν πρέπει να θεωρηθούν τυχαίες οι **φιλόδοξες αναπλάσεις κεντρικών τουριστικών σημείων** της πόλης ή **πρωτοβουλίες που επιτρέπουν την υιοθεσία πάρκων τσέπης από εταιρίες**, ως ένδειξη κοινωνικής ευθύνης, την ίδια ώρα που οι ελάχιστες καταλήψεις πάρκων που στοχεύουν στην προστασία τους αντιμετωπίζονται ως **παράνομες και κακοποιές**.

Παράλληλα, εξίσου ανησυχητικές πρέπει να θεωρούνται κάποιες ανακοινώσεις που δηλώνουν με περηφάνεια πως στην περιβαλλοντική υποβάθμιση, η δημοτική αρχή απαντά με **συσκευές καθαρισμού του αέρα που αντιστοιχούν σε 30 δέντρα**, υποδηλώνοντας την αθάνατη πίστη για τεχνολογική επίλυση κρίσιμων προβλημάτων.

Αυτή η τάση μετασχηματισμού της πόλης σε γιγαντιαίο θεματικό πάρκο, αναπόδραστα σφίγγει τον κλοιό γύρω από εκείνους τους θύλακες που φιλοξενούσαν τρόπους ζωής διαφορετικούς και συχνά αντιθετικούς με την κυρίαρχη ιδεολογία που θέλει ως πρωτεραιότητα το οικονομικό κέρδος.

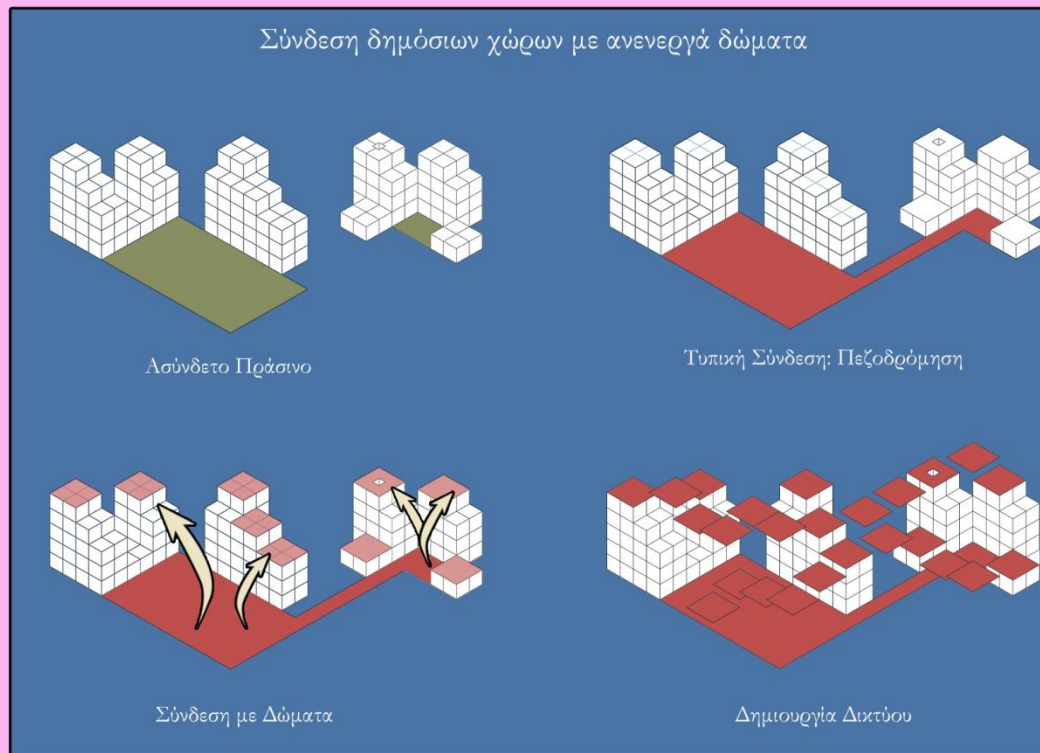
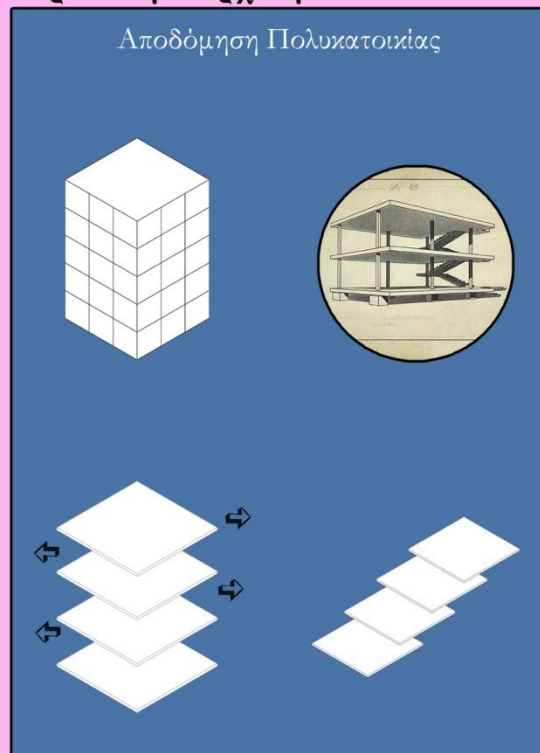
 ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ	ΕΠΕΚΤΑΣΗ & ΣΥΝΔΕΣΗ ΧΩΡΩΝ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ
 ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ	ΣΥΣΚΕΥΕΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΕΡΑ ΠΟΥ ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΥΝ ΜΕ 30 ΔΕΝΤΡΑ

Μοναδική ελπίδα πλέον, ο κενός αστικός χώρος που φιλοξενεί την καταστροφή και την ελπίδα, την σιωπή και την πράξη, και μέσα στο τίποτα κρύβει απεριόριστες δυνατότητες, αρχαιολογίες ενός μέλλοντος που μπορεί και να μην έρθει ποτέ. Στην Αθήνα, το αστικό κενό που έχει παραμείνει –προς το παρόν- αλώβητο από τις διαθέσεις τουριστικοποίησης της πόλης είναι τα δώματα των πολυκατοικιών, αυτοί οι νεκροί χώροι που σαν θεατρικές σκηνές εναλλάσσουν τις χρήσεις τους. Τη μια γεμίζουν με θερμοσίφωνες και κεραίες, την άλλη με μπουγάδες και σπανιότερα μετατρέπονται σε χώρους συνάντησης και γιορτής.

Η δεύτερη, κρυφή πόλη που αιωρείται από πάνω μας, ακριβώς επειδή κρύβεται ή καλύτερα, αγνοείται από την θεσμισμένη εξουσία έχει την ικανότητα να αποτελέσει έναν κοινό χώρο, δηλαδή έναν χώρο στον οποίον οι κάτοικοι της πόλης θα έχουν την δυνατότητα να θεσπίσουν έναν κόσμο που στεγάζει, στηρίζει και εκφράζει την κοινότητα τους, να πλάσουν έναν χώρο σύμφωνα με τις ανάγκες και τα οράματα τους, υπερβαίνοντας τελικά την κυρίαρχη πολιτικο-οικονομική ιδεολογία.

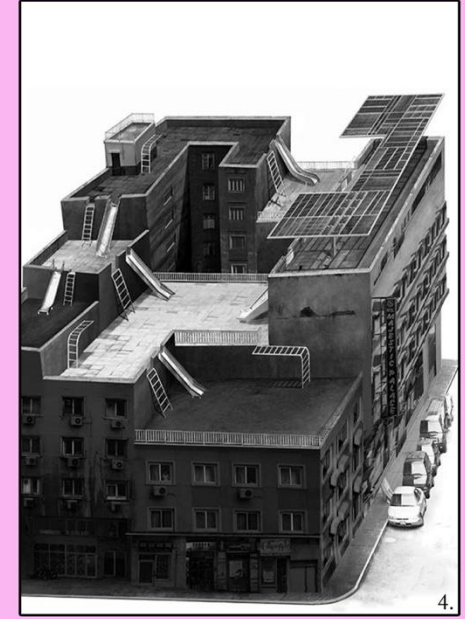
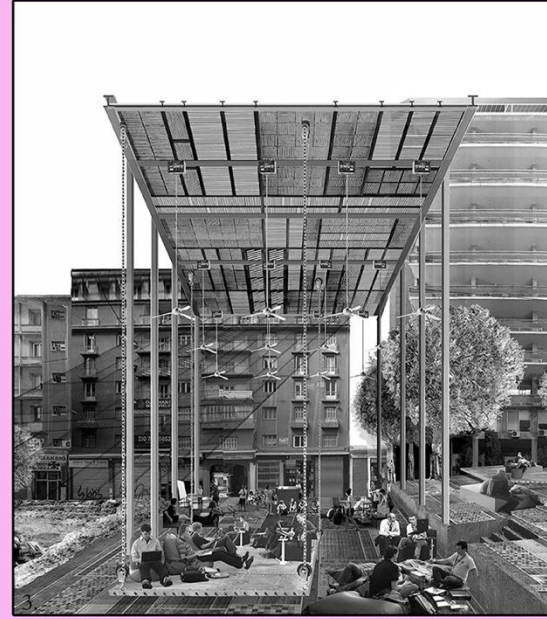
Πρόταση - Αρχική Ιδέα

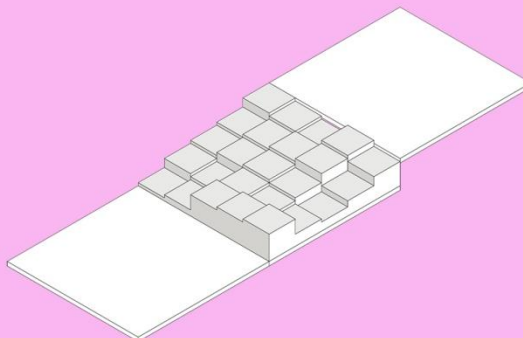
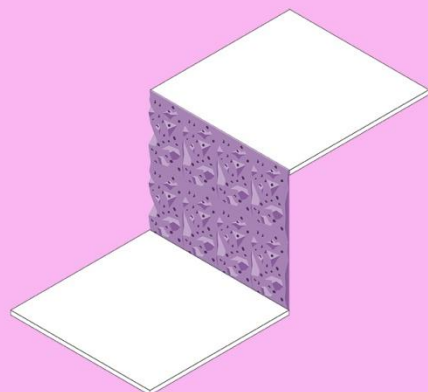
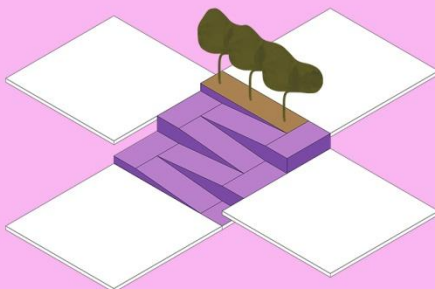
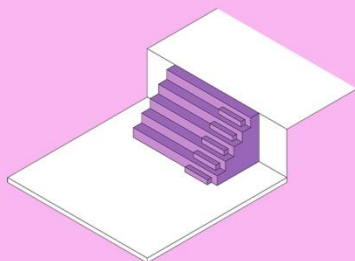
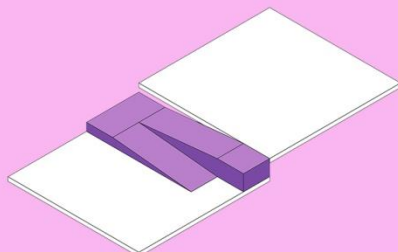
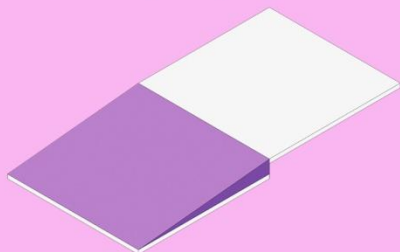
Στόχος της πρότασης δεν είναι η μετατροπή των δωματίων σε κοινούς χώρους που απευθύνονται σε μικρές αποκομμένες κοινότητες, αλλά η επέκτασή τους, σαν παράσιτο, στον αστικό ιστό της πόλης και η μετατροπή του σε ένα χώρο συνάντησης όπου «εκτεταμένα κυκλώματα συνάντησης» αλληλεπιδρούν και μέσα από πράξεις θέσπισης κοινών χώρων αντιμετωπίζουν τις διακρίσεις που χαρακτηρίζουν τους αστικούς θύλακες (Σταυρίδης, 2018, σ. 85).

Ως πορώδεις κοινοί χώροι, τα δώματα θα διαπερνούν τον ιδιωτικό και το δημόσιο χώρο, μετασχηματίζοντας κάθε διαθέσιμο χώρο σε δυνητικό θέατρο εκφραστικών συναντήσεων. Δίχως αυστηρά καθορισμένες λειτουργίες, τα δώματα του αύριο, τα δώματα που θα «μολύνονται» από το διαρκώς επεκτεινόμενο δίκτυο δωματίων, θα διατηρούν την καλοδεχούμενη «ασάφειά» τους, την γοητευτική αταξία τους, αποζητώντας και τη νοσηματοδότηση τους με απεριόριστους τρόπους (Μαστρογεωργοπούλου, 2020, σ. 48). Μ' αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο θα διατηρήσουν ζωντανή την ανατρεπτική δυναμική τους, αλλά θα ταιριάζουν οργανικά σε μια πόλη που η αταξία, το χάος και η απροσδιοριστία αποτελούν βασικά συστατικά της ταυτότητάς της.

Παραδείγματα

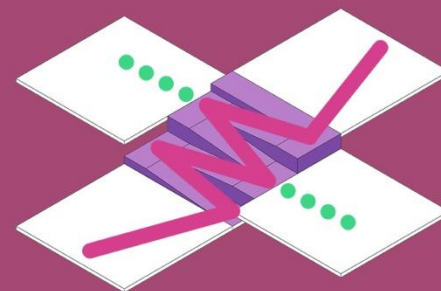

Πρόταση - Ανάβαση

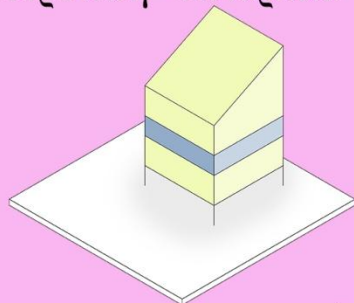
Η σύνδεση του επιπέδου της πόλης με εκείνο των δωματίων θα μπορούσε να επιτευχθεί άμεσα και εύκολα με τη χρήση ανελκυστήρων. Ωστόσο, προκρίνεται η χρήση πλατφόρμων. Η σκαλοπατητή κατασκευή που θα προκύπτει, δεν θα συνδυάζεται μονάχα με το αθηναϊκό αστικό τοπίο των ανισοϋψών πολυκατοικιών, αλλά θα λειτουργεί κι ως ένα κατώφλι ανάμεσα στον γνώριμο δημόσιο χώρο και τον κοινό χώρο των δωματίων που θα αναδύεται σταδιακά, μετατρέποντας την ανάβαση των πλατφόρμων σε μια τελετουργική πορεία, μια μνήμη σε έναν κόσμο με διαφορετικές αξίες από τον σημερινό.

Επιπλέον, όταν η χρήση των πλατφόρμων θα είναι πιο διαδεδομένη και νέες συνήθειες και αξίες θα αρχίζουν να εμφανίζονται, ο βαθμός δυσκολίας της αναβάσης θα μπορεί να σηματοδοτεί τον βαθμό ιδιωτικότητας του χώρου προορισμού, δίχως τη χρήση τυπικών μεθόδων, όπως οι πόρτες που έχουν ταυτιστεί με την έννοια της ιδιοκτησίας.

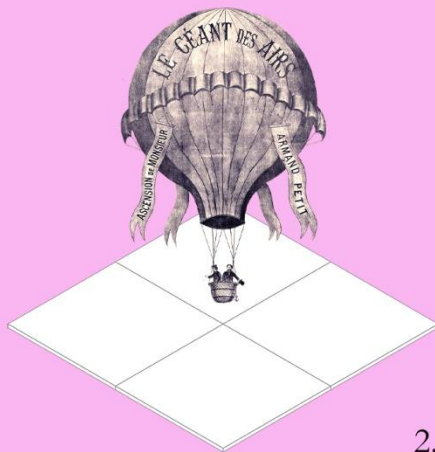

Κεντρική πορεία
Δευτερεύουσα πορεία

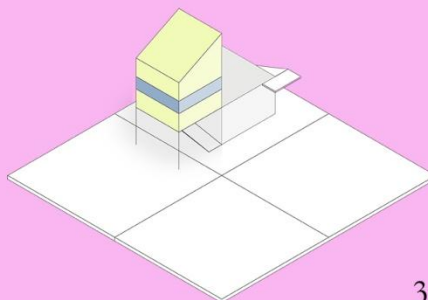
Πρόταση - Αυτάρχεια

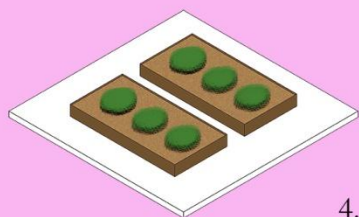
1.

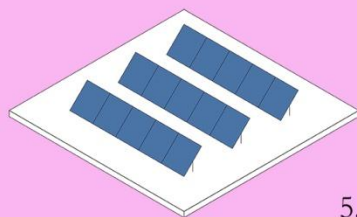
2.

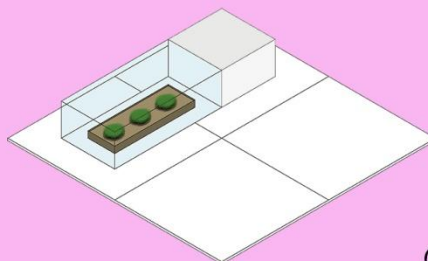
3.

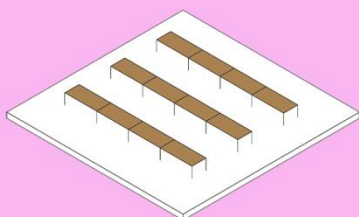
4.

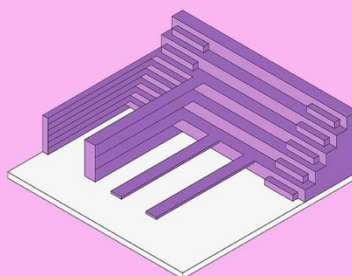
5.

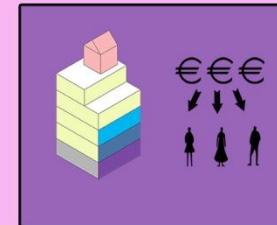
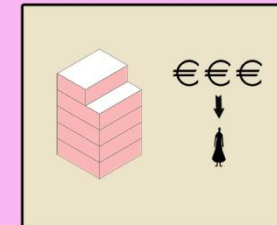
6.

7.

8.

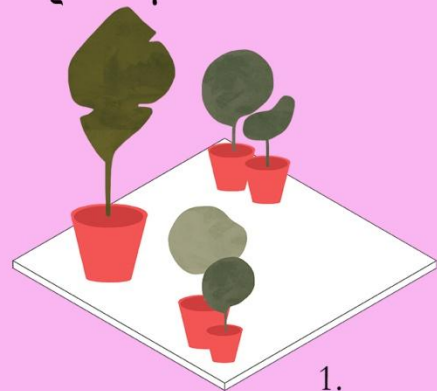
Πρέπει να θεωρηθεί δεδομένο πως η οποιαδήποτε απόπειρα σύγκρουσης με την κυρίαρχη ιδεολογία και η προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός νέου, διαφορετικού τρόπου (αστικής) ζωής θα έρθει αντιμέτωπη με αρκετά πρακτικά προβλήματα. Το κυριότερο πιθανότατα θα είναι ο φόβος για το διαφορετικό, για μια κοινωνική οργάνωση ξένη στον μέσο σύγχρονο άνθρωπο της ιδιωτευσής.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, λοιπόν, θα πρέπει να καμφθούν οι όποιοι δισταγμοί με τρόπο που να προχωράει την αναζήτηση μιας διαφορετικής θεώρησης της κοινωνικής ζωής και του αστικού χώρου, ο οποίος όμως προσφέρει και μια αίσθηση ασφάλειας. Ως προτεινόμενο πρώτο βήμα για την απόπειρα «νεκροανάσταση» των δωματίων και της συλλογικής ζωής είναι η υιοθέτηση χρήσεων που καλύπτουν κάποιες βασικές ανάγκες.

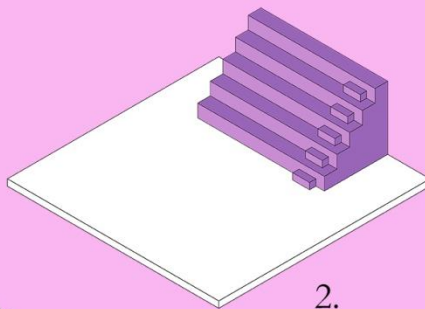
Η τοποθέτηση ξενώνων φιλοξενίας (και για τουρίστες, η δημιουργία κήπων για καλλιέργεια λαχανικών και φρούτων ή η τοποθέτηση φωτοβολταϊκών (ή άλλων εναλλακτικών μορφών ενέργειας) θα οδηγήσει στην (έως έναν βαθμό) οικονομική, τροφική και ενεργειακή αυτόρχεια σε επίπεδο γειτονιάς.

Η υιοθέτηση ενός συλλογικού μοντέλου διαχείρισης αυτών των νέων πόρων αποτελεί βασική προϋπόθεση για μια ορθή μοιρασιά της παραγωγής και των όποιων κερδών της, αποδεικνύοντας στην πράξη πως το εγχείρημα μπορεί να λειτουργήσει, πείθοντας έτσι ολόένα και περισσότερο κόσμο να δει τα δώματα αλλιώς.

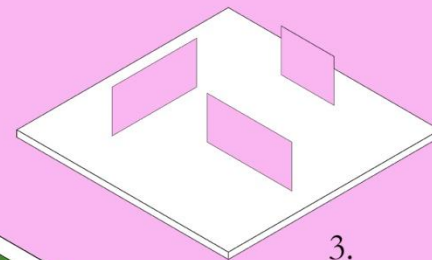
Πρόταση - Κοινων

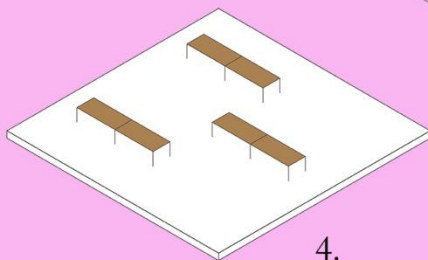
1.

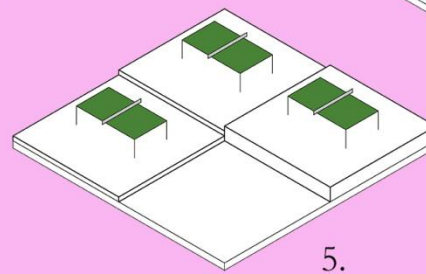
2.

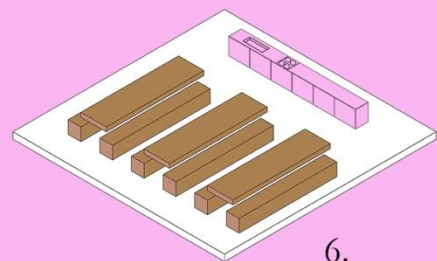
3.

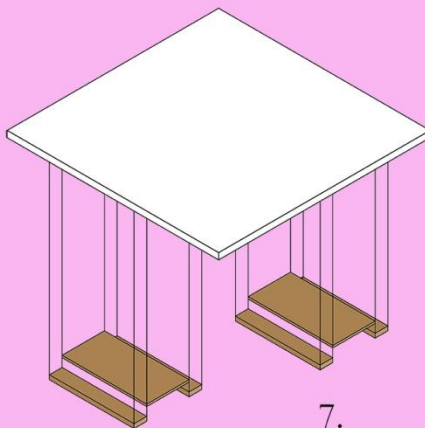
4.

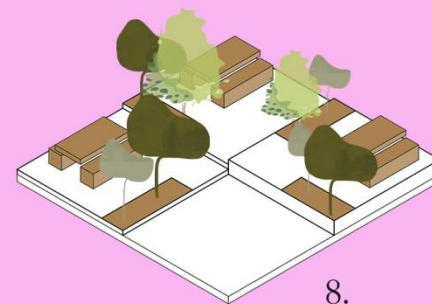
5.

6.

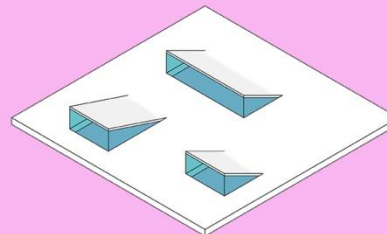
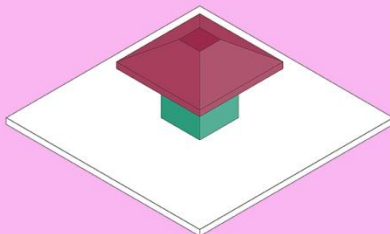
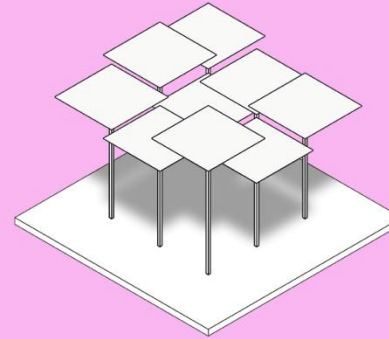
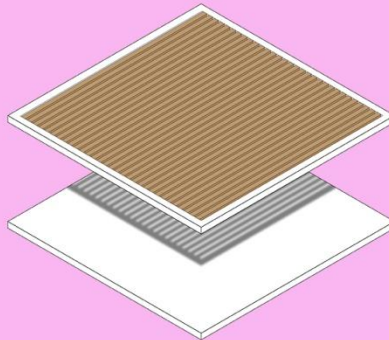
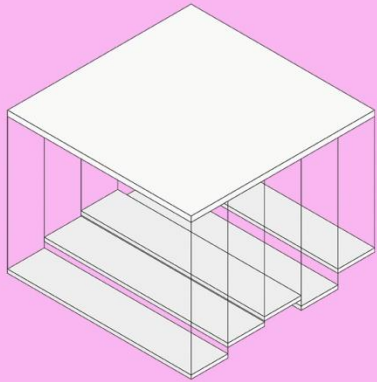
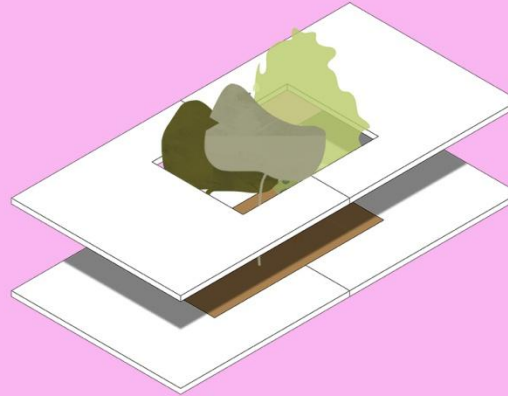
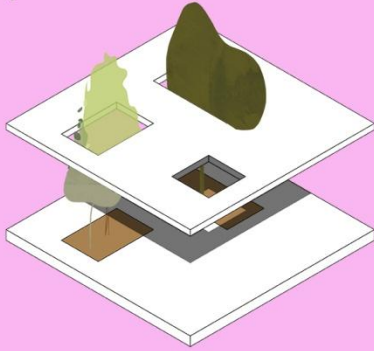
7.

8.

Δεύτερος πυλώνας του εγχειρήματος πρέπει να είναι οι χρήσεις που ευνοούν την κοινωνικοποίηση των κατοίκων. Οι νέοι θεσμοί αυτο-οργάνωσης και διαβούλευσης σε επίπεδο γειτονιάς είναι σημαντικοί, αλλά μάλλον θα αποδειχθούν ανεπαρκείς, αν δεν έχει προηγηθεί το δέσιμο ή έστω η γνωριμία των ανθρώπων μέσα από διάφορα συμβάντα κοινωνικοποίησης. Οι αθλητικές δραστηριότητες, οι κοινόχρηστες κουζίνες, οι πολιτισμικές εκδηλώσεις και η φροντίδα των κοινόχρηστων χώρων αποτελούν ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Πρόταση

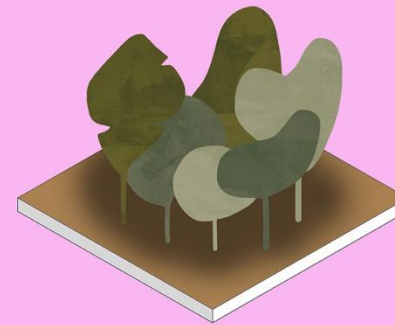
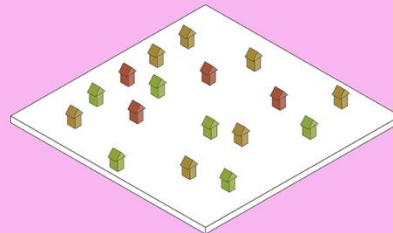
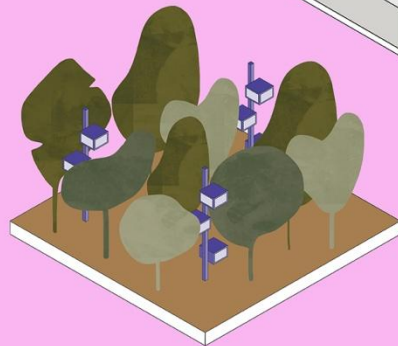
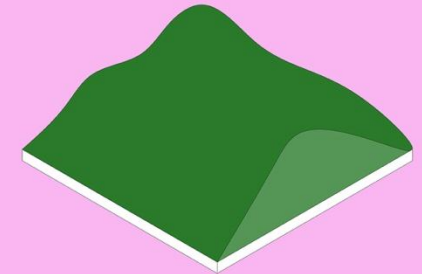
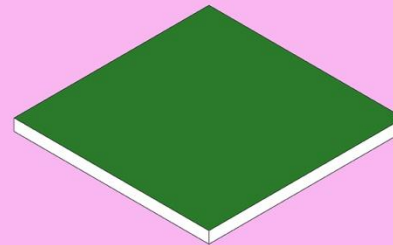
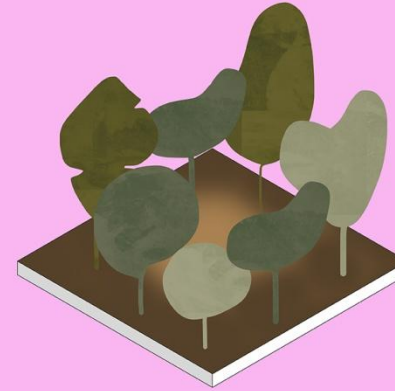
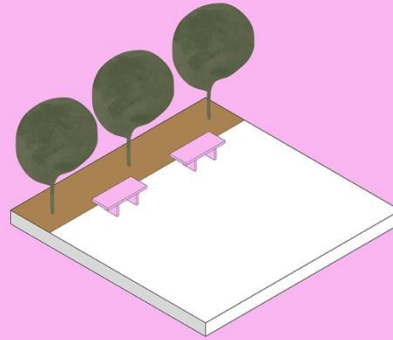

Συνήθως, οι ουτοπικές προτάσεις τείνουν να αγνοούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε τόπου και να οραματίζονται χωρικές επεμβάσεις τόσο αόριστες, ώστε να μπορούν να εφαρμοσθούν σε κάθε γωνιά της Γης, δίχως ιδιαίτερη μεταβολή.

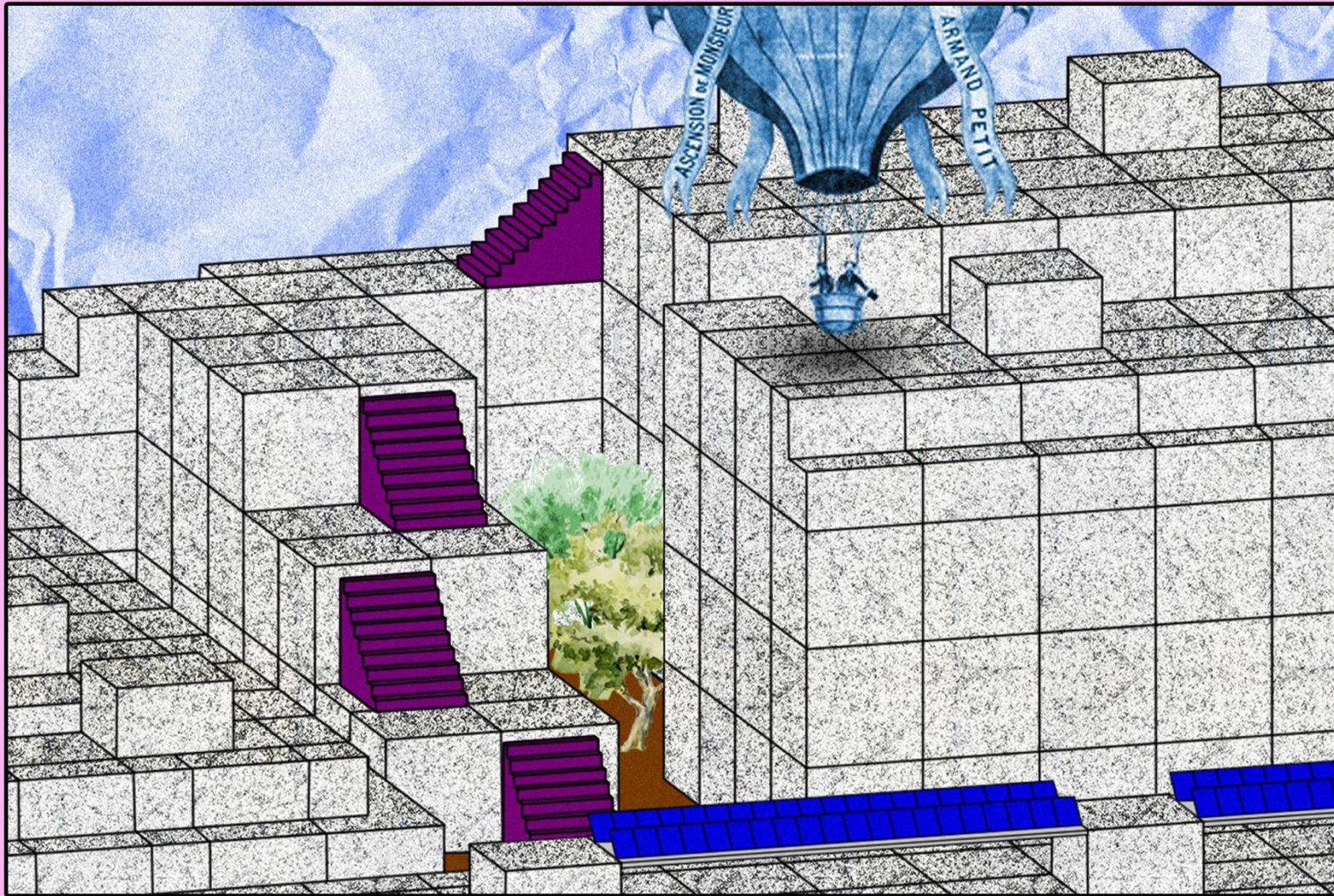
Πρακτικά, το ίδιο θα μπορούσε να ισχυρισθεί κανείς και για την συγκεκριμένη πρόταση. Ωστόσο, έγινε προσπάθεια να αναδειχθεί και ωρίτετρα, η μορφή της πλατφόρμας επιτρέπει τη συνδιαλλαγή με το αχανές αστικό τοπίο, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί στο πέρασμα των δεκαετιών.

Τα συγκεκριμένα παραδείγματα πιθανών πλατφόρμων στοχεύουν να αντλήσουν έμπνευση από τα βασικά και τόσο οικεία χαρακτηριστικά των δωματών, μεταουσιώνοντας σε νέες χωρικές προτάσεις, ταυτόχρονα νέες και γνώριμες. Έτσι, τα κενά των φωταγωγών μετατρέπονται σε κενά για να εισχωρεί η βλάστηση, το ανάγλυφο τοπίο που δημιουργούν τα ανισουψή δώματα εμπνέουν ανισουψή στέγαστρα και ένα κρεμαστό, ανάγλυφο έδαφος, οι κεκλιμένες επιφάνειες των θερμοσιφώνων μεταφράζονται σε πτυχώσεις που προσφέρουν τη δυνατότητα ανάπαυλας και φωτισμού, ενώ το χαρακτηριστικό περίπτερο των ελληνικών πόλεων βρίσκει και αυτό μια θέση σε δώματα ή και πλατφόρμες, συμβολίζοντας την επέκταση του κοινόχρηστου χώρου στα δώματα.

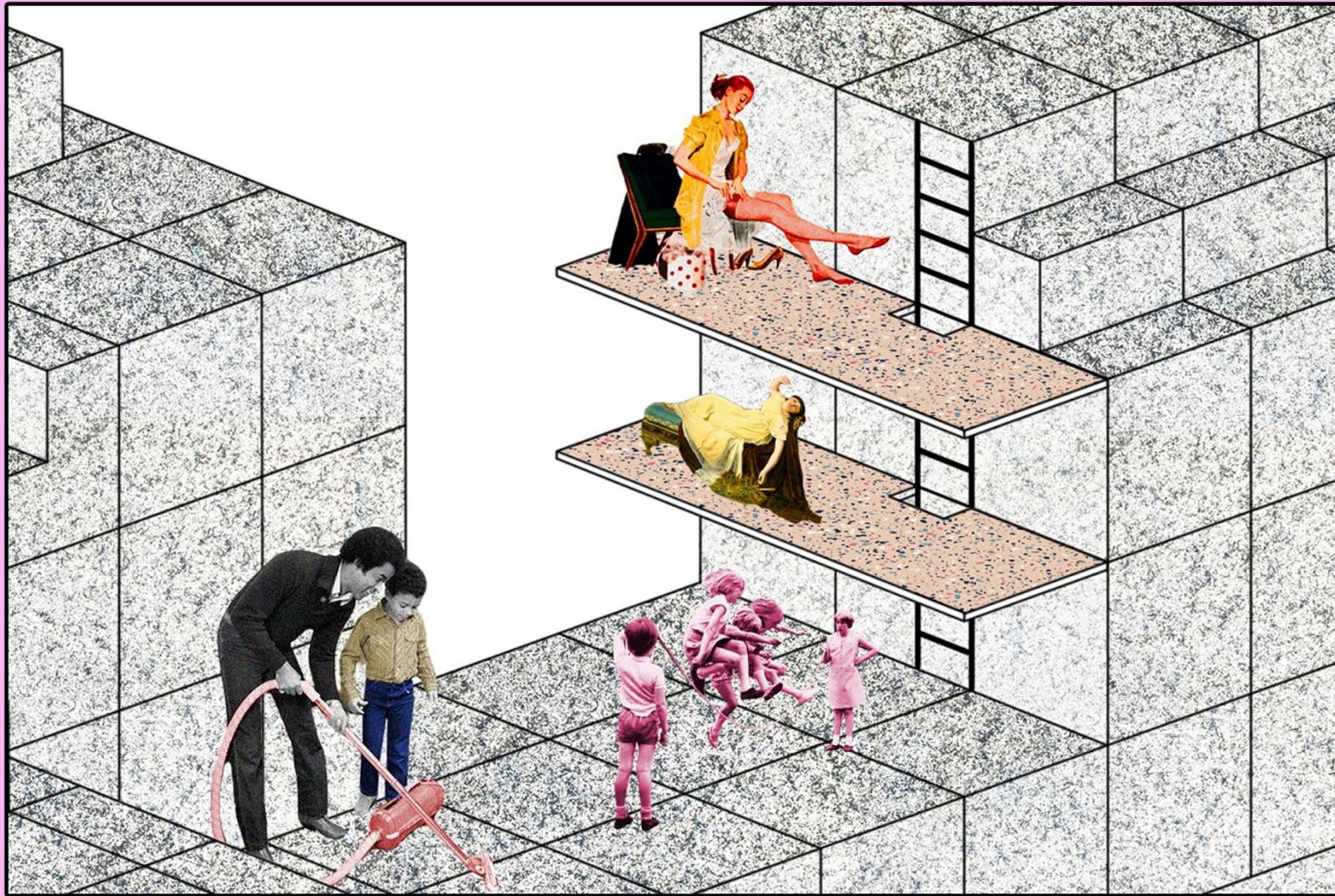
Πρόταση - Φύτευση

Η επέκταση των πλατφόρμων στον αστικό ιστό με σκοπό τη σύνδεση όχι μόνο μεταξύ των δωματίων, αλλά και με τον «τυπικό» δημόσιο χώρο (πλατείες και πάρκα) θα δώσει την ευκαιρία για αύξηση των χώρων πρασίνου, όχι μόνο οριζόντια, αλλά και κάθετα, δημιουργώντας μια μάλλον ασυνήθιστη αστική συνθήκη. Πέρα από «χρηστικές» λειτουργίες, οι πλατφόρμες μπορούν να αξιοποιηθούν και για φύτευση, φιλοξενώντας τοπική χλωρίδα με σκοπό την βελτίωση του μικροκλίματος, ενώ μπορούν να συντελέσουν στην αύξηση της βιοποικιλότητας, δίνοντας έμφαση σε έμβια όντα πέρα από τον άνθρωπο.

Προσαρμογή στο αστικό τοπίο I

Προσαρμογή στο αστικό τοπίο II

Η ζωή στα δώματα Ι

Η ζωή στα δώματα IV

